

familien behoorende planten o. a. Vib. Lantana L. bij Velzen en Haarlem.

In deze streken heb ik tal van struiksoorten in hoggen en bosschen gevonden, die door den daarover gestelden opzichters of tuinbazen geplant zijn om gaten te stoppen enz.

Alleen bepaald verwilderd, vond ik *Lonicera Xylosteum* L. uit zaad opgeslagen o. a. in 't Bloemendaalsche bosch en andere plaatsen in deze omgeving. In elk geval zij men in de omgeving van plaatsen, waar eertijds vele buitens bestonden, voorzichtig. In de omgeving van Haarlem o. a. is de plantenwereld door herhaalde omwisseling van gebruik telkens gewijzigd. Waar duinen waren, zijn buitenplaatsen gekomen. Vele dezer weder gesloopt en den grond afgezand en tot bollentuin vermaakt. De afkomende grond is heinde en ver verspreid en daarmede zaden en wortels en knollen en bollen en zoo zal men ook in de omgeving van 't gesloopte Oosterduin en in andere dikwijls planten kunnen vinden, die vroeger daar gekweekt werden en die door plantenverzamelaars, met de geschiedenis der streek onbekend als inheemsche exemplaren van buitenlandsche soorten worden aangemerkt. Zulke planten zijn meestal tijdelijk, aan de plek gebonden, doch verspreiden zich niet verder.

Haarlem. 11/2 '02.

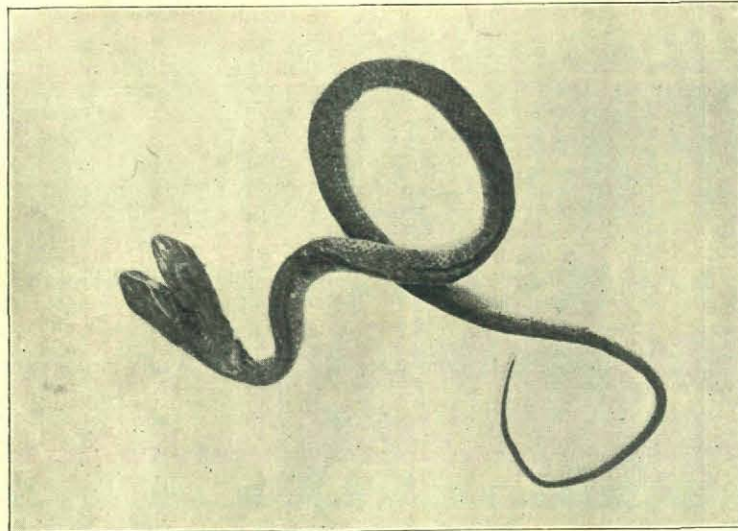
LEONARD A. SPRINGER.

De tweekoppige slang.

In de laatst hier ontvangen aflevering van Uw tijdschrift vind ik de photo van een hagedis met 2 staarten. Hierbij doe ik U een afdruk toekomen van een fotografie eener slang met 2 koppen.

Ik heb het beest hier \pm 4 weken in gevangenschap gehad, daar mijn oude liefhebberij voor terrariums enz., waar ik me voor ruim 25 jaar in Nederland mee bezig hield, tegen zulk een interessant object niet bestand was, al ontbreekt mij anders ook ten eenenmale de tijd, me met zulke zaken te occupereen.

Erg jammer anders, daar uiterst interessante dingen hier zoo te zeggen in je onmiddellijke nabijheid te zien zijn. Om maar iets te noemen, een groote boomkikker, die zijn eieren in de boomen of struiken legt, die boven het water hangen. Men ziet dan een vuistgrootte, bruin-

Tweehoofdige slang.

gele bal aan takken of bladen vastgekleefd, die men op het eerste oog voor een eigenaardige vrucht of gal houdt. De bal is van schuim, waarvan de buitenlaag verhardt. Binnen in vindt men groote hoeveelheden kikkereieren. Deze ontwikkelen zich in het schuim. Zoodra de jonge larven grootendeels uit zijn, misschien wel door hunne beweging wordt het schuim vloeibaarder en druipt met de jonge larven in het water.

Maar om op de tweekoppige slang terug te komen. Het beest werd me door een inlander gebracht van wien ik het kocht. De soort ken ik niet, daar ze hier niet zoo gemakkelijk uit elkaar te houden zijn als de drie in Nederland voorkomende en wij over het algemeen de door hun

giftigheid (*Bungarus annularis*) of grootte (*Python reticulatus*) uitmuntende alleen kennen.

Deze beide soorten met tal van andere werden hier op mijn erf doodgeslagen; dus ook al weer zeer welkom materiaal voor biologische waarnemingen, dat ons dagelijks omkruipt.

Ik maakte van een insectendoos met glazen deksel \pm 50 c.M. lang en breed en 15 c.M. hoog, een terrarium-achtig iets met aarde, steenen, omgekeerde halve bloempot en waterbak, waarin ik dacht dat de slang wel zou aarden.

Dit ging dan ook; na eenige dagen was het dier nageenog niet schuw meer en deed net als een gewone slang. Ik trachtte het beest te voeren met kikkervorslarven, maar zag het nooit eten. De larven verdwenen echter bijna allen en ik dacht reeds, dat ze geregeld opgepeuzeld werden, toen ik bemerkte dat tusschen de steenen ettelijke jonge kikkertjes verstopt waren. Het aantal kikkers was echter vrij wat minder dan dat der larven. Al zijn er misschien ettelijke gestorven en de lijken vergaan, toch geloof ik, dat de slang gegeten heeft.

Dat ze dronk, zag ik herhaaldelijk; nu eens met den rechter, dan met den linkerkop, soms met beiden te gelijk.

Het interessantst was het echter als bij het voortkruipen een hinderpaal, tusschen de beide koppen inkwam b. v. de rand van de ingegraven bloempot. De eene kop wilde dan naar binnen, de andere naar buiten en het duurde soms een kwartier, voordat de een zijn zin kreeg. Dat elk der koppen zelfstandig dacht, bleek zeer duidelijk bij het vervellen. Aan het witworden der oogen was te zien, dat het vervellen zou beginnen; na een paar dagen begon hier en daar aan de koppen de huid los te laten, eerst aan den linkerkop, toen aan den rechter. De losse huid hinderde klaarblijkelijk en de slang trachtte deze te verwijderen; de linkerkop, ging daarvoor op zijn kop staan en draaide op zijn snuit als basis in de rondte, waarbij deze kop nagenoeg een omgekeerden kegel beschreef en de rechterkop een daarom heen gelegen gewone rechtstaanden kegel. Toen later de rechter kop vervelde werd deze de baas en draaide de linker er om heen.

De koppen waren vrij beweeglijk ten opzichte van elkaar; horizontaal liggend, konden ze een rechten hoek met elkaar vormen of vlak naast elkaar liggen. Bovendien kon de linker kop op en over den rechter gelegd worden, en omgekeerd, ongeveer zoowat als wij de derde en vierde vinger over elkaar kunnen leggen. Zoodra mij vroeger ook wel eens bij gevangen slangen overkwam, stierf deze tijdens het vervellen. Het dier was \pm 42 c.M. lang, zoodat de photo iets minder dan halve grootte is.

Bij Loupe-vergrooting blijkt de photo zeer scherp te zijn en verschillende details der kopaanhechting te vertoonen (kopverdubbeling is misschien beter woord), die geloof ik wel waard zijn gereproduceerd te worden, of ze op wat grooter schaal te tekenen.

Of de slang een met twee koppen geboren monster is of de tweede kop ten gevolge eener verwonding aangegroeid, waag ik niet uit te maken. Dat dit laatste mogelijk is, herinner ik me gelezen te hebben in een mededeeling uit een Noord-Italiaansche stad, welke weet ik niet meer. Hier was het eene hagedis in gevangenschap, die zeer ernstig aan den hals verwond werd; uit de wondvlakte groeide een tweede kop.

Al mijn assistenten en verschillende inwoners van Pasoeroean zagen de slang in leven. Het lijk heb ik in spiritus gezet.

Pasoeroean, O. Java.

Dr. J. D. KOBUS.

Hoe men vogels uitroeit.

Te Londen wekte korte tijd geleden de mededeeling groot opzien, dat een koopman aldaar zich verbonden had, aan eene modiste van het Westend 10.000 meeuwenvleugels te leveren, die zouden dienen voor de garnering van hoeden in het aanstaande seizoen. Aldus de aanvang van een stukje in een onzer dagbladen. Die mededeeling trof de dichteres Florence Dixie zoo dat zij de pen opgreep, om in krachtige poëzie tegen die moordenarij te protesteeren. Zij zond ook een exemplaar aan den koning en de koningin en ontving van Miss Knollys, hofdame van koningin Alexandra, het volgende antwoord.